

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **S., a. s.**, T., IČO: X.,
zast. advokátkou Mgr. Z. V., P.,
IČO: X. proti odporcovi: C., X., **o nariadenie predbežného opatrenia**, na dovolanie
navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu
v Bratislave č. k. 8 Cob 6/2013-384 zo dňa 29. 05. 2013, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Cob 6/2013-84
zo dňa 29. 05. 2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie
konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 32 Cb 64/2013-100 zo dňa 04. 04. 2013
rozhodol tak, že v bode I. odporcu zaviazal zdržať sa poskytnutia akýchkoľvek
plnení v prospech spoločnosti E.,
R. na základe záručných listín vystavených odporcom presne špecifikovaných vo výroku
uznesenia 32 Cb 64/2013-100. V bod II. rozhodol tak,
že ak dôjde zo strany odporcu k akémukoľvek plneniu v prospech spoločnosti E., R. na
základe záručných listín vystavených odporcom pod č. LGI0719753 na sumu 14 250 221,60
USD v znení jej dodatkov a č. B200498 na sumu 4 690 073,24 USD v znení jej dodatkov je
odporca povinný zdržať
sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k vymáhaniu poskytnutých plnení od navrhovateľa.
V bode III. uložil navrhovateľovi, aby v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia
podal na tunajší súd návrh na začatie konania vo veci samej označený spisovou značkou
32 Cb 64/2013. O trovách konania rozhodol tak, že rozhodne súd v konečnom rozhodnutí
vo veci samej.

V odôvodnení uznesenia uviedol, že návrhom doručeným súdu 28. 03. 2013
sa navrhovateľ domáha nariadenia predbežného opatrenia, ktorým súd zaviaže odporcu
aby sa zdržal poskytnutia akýchkoľvek plnení v prospech spoločnosti E., R. na sumu 14 250

221,60

USD

v znení jej dodatku a č. B200498 na sumu 4 690 073,24 USD v znení jej dodatkov zabezpečujúcich porušenie povinností vyplývajúcich zo zmluvy o dielo č. CTCB-011 uzavretej dňa 25. 07. 2007 so spoločnosťou E., R. a v prípade ak dôjde zo strany odporcu k akémukoľvek

plneniu v prospech spoločnosti E.,
R. na základe záručných listín vystavených odporcom
pod č. LGI07109753 na sumu 14 250 221,60 USD v znení jej dodatkov a č. B200498 na sumu 4 690 073,24 USD v znení jej dodatkov zdržať sa povinnosti odporcu akýchkoľvek úkonov, ktoré by smerovali k vymáhaniu poskytnutých plnení od navrhovateľa. Uviedol, že vo veci samej sa navrhovateľ mieni domáhať určenia, že záväzok odporcu vyplatiť spoločnosti E., bankové záruky sa stal neplatným dňa 08. 01. 2013 pri záruke 2 a dňa 24. 02. 2013 pri záruke 1, eventuálne, že tento záväzok zanikol dňa 04. 01. 2013. S poukazom na ustanovenie § 74 ods. 1, 4 O. s. p. súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ potrebu dočasnej úpravy osvedčil, na základe čoho predbežné opatrenie uložil a zároveň uložil navrhovateľovi lehotu na podanie návrhu na začatie konania vo veci samej. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 145 O. s. p.

O odvolaní odporcu, proti tomuto uzneseniu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 8 Cob 6/2013-384 zo dňa 29. 05. 2013 tak, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I 32 Cb 64/2013-100 zo dňa 04. 04. 2013 zrušil a konanie zastavil. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 35 431,55 eur.

V odôvodnení citoval dôvody odvolania odporcu, ktorý namietal, že súd nemal právomoc vydať predmetné uznesenie, nakoľko neboli splnené viaceré procesnoprávne podmienky a hmotnoprávne podmienky pre vydanie uznesenia a bola porušená zásada proporcionality, ide o uznesenie protiústavné, nejasné nezrozumiteľné. V odôvodnení odvolacieho súdu Krajský súd v Bratislave konštatoval, že proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04. 04. 2013 podala odvolanie aj spoločnosť E., ktorá poukázala na to, že súčasný návrh je v poradí už tretím návrhom o zákaz výplaty peňažných prostriedkov, že uznesenie sa týka veci už právoplatne rozhodnutej, že konaniu nepredchádzal kvalifikovaný návrh v súlade s ustanovením § 79 O. s. p., na základe čoho navrhol v odvolacom konaní napadnuté uznesenie zmeniť tak,

že návrh na nariadenie predbežného opatrenia odvolací súd zamietne a uznesenie zruší a konanie zastaví a súčasne rozhodne o trovách odporcu 2/.

Krajský súd v Bratislave za základ argumentácie odporcu označil nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky v konaní o vydanie predbežného opatrenia, ku ktorej otázke odvolací súd dospel k záveru, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc v danom prípade rozhodnúť. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 74/2013-469, ktorý predchádzajúce uznesenie o vydaní predbežného opatrenia zrušil a konanie zastavil, keď súd judikoval že vydanie predbežného opatrenia sa pripúšťa len pred začatím rozhodcovského konania, lebo v opačnom prípade by došlo k situácii, že po začatí rozhodcovského konania by bola daná právomoc dvoch rôznych orgánov. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ spolu s ďalšími obchodnými partnermi dňa 25. 07. 2007 uzatvoril so spoločnosťou E. zmluvu „Zdroj rozšírenia tepelnej elektrárne B. zmluva ACB-003.06 dodávku na kľúč tepelnej elektrárne na uhlie 370 MW“, v ktorej článku 11, sa účastníci dohodli, že všetky rozpory a ťažkosti alebo konflikty, ktoré by vznikli medzi zmluvnými stranami z dôvodu platnosti interpretácie zmluvy v spojitosti s touto zmluvou budú riešené arbitrážou v súlade s Arbitrážnym poriadkom medzinárodnej obchodnej komory ICC. Mandátnu zmluvu medzi navrhovateľom a pobočkami zahraničnej banky uzatvorenú na 09. 01. 2007 v bode 10.5., v ktorom je dohodnuté, že táto zmluva bude podliehať a riadiť sa predpismi Slovenskej republiky označil súd za takú, ktorá nič nemení na námietke nedostatku právomoci slovenských súdov v danej veci rozhodnúť.

Pri posudzovaní otázky nariadenia predbežného opatrenia sa odvolací súd sa zaoberal aj otázkou osvedčenia existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi, do obsahu ktorého patrí aj nárok alebo právo, ktoré nie je dostatočne zabezpečené inštitútmi hmotného práva pred ich ohrozením alebo porušením a otázkou osvedčenia existencie bezprostredne hrozacej ujmy. Vzhľadom na charakter bankovej záruky upravenej v stanovení § 313 a nasl. Obchodného zákonníka a existencie zmluvy o neuplatňovaní práv zo dňa 21. 12. 2012 uzavretej medzi navrhovateľom a C. ako jedným z veriteľov, odvolací súd, skonštatoval nedostatok zákonných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia. S poukazom na uvedené a nedostatok právomoci slovenských súdov konať vo veci, sa odvolací súd nezaoberal posúdením ostatných odvolacích dôvodov a v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písmeno a/ a § 221 ods. 3 O. s. p.

rozhodol ta, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 32 Cb 64/2013-100 zo dňa 04. 04. 2013 zrušil a konanie vo veci zastavil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p. tak, že navrhovateľ je povinný odporcovi zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške 35 431,55 eur v súlade s vyčíslenom uvedeným v odôvodnení uznesenia. Čo a týka náhrady trov konania spoločnosti E.. Chile uviedol, že tomuto náhradu trov konania nepriznal nakoľko náhrada trov konania sa priznáva iba účastníkovi konania a v prejednávanej veci za účastníka konania nemožno považovať toho, kto nebol navrhovateľom označený ako odporca.

Proti tomuto uzneseniu s vyznačenou právoplatnosťou 26. 06. 2013 podal navrhovateľ podaním doručeným súdu 12. 07. 2013 doplnením podaním dňa 23. 07. 2013 na liste / v spise č. 1. 429./ Dovolanie podal s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno b/, c/, e/, f/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 236 O. s. p. a § 241 ods. 2 písmeno a/, b/ a c/ O. s. p. Ako prvú skutočnosť namietal, že spoločnosť E.. podaním 10. 04. 2013 požiadala ako dotknutá osoba o vstup do konania, žiaden iný úkon zakladajúci či už riadneho alebo vedľajšieho účastníka následne nevykonala, a ani súd po uvedenom dátume procesné nerozhodol o jej účastníctve v konaní. Napriek uvedenému spoločnosť E. ako odporca 2/ podala proti uzneseniu, ktorým súd predbežné opatrenia nariadil dňa 19. 04. 2013 odvolanie a až následne odvolanie podal dňa 16. 05. 2013 odporca. Poukázal na jeho podanie zo dňa 16. 05. 2013, v ktorom označil odvolanie spoločnosti E.. za podané neoprávnenou osobou a navrhol toto odmietnuť s poukazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písmeno b/ O. s. p. S odkazom na stranu 5 odôvodnenia odvolacieho súdu uviedol, že z neho jasne vyplýva, že predmetným odvolaním spoločnosti E. sa odvolací súd zaoberal a aj mu vyhovel a to napriek tomu, že táto spoločnosť účastníkom konania a teda osobou oprávnenou na podanie odvolania nebola .Fakt, že odvolací súd sa zaoberal odvolaním spoločnosti E.. vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého unesenia v časti trov odvolacieho konania, kde sa uvádza, že tejto spoločnosti trovy nepriznal, nakoľko ju v prejednávanej veci nemožno považovať za účastníka konania. Dovolateľ má za to, že takýto postup odvolacieho súdu zakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písmeno b/ a c/ O. s. p., ktorý názor korešponduje podľa neho s názorom vysloveným v Náleze Ústavného súdu Slovenskej

republiky zn. PL. ÚS 09/04 podľa ktorého, ak ustanovenie zákona vytvára podmienky na jeho svojvoľnú a účelovú interpretáciu a to s takou intenzitou, ktorá protirečí princípu právnej istoty ako jednému z definičných znakov právneho štátu je takéto ustanovenie v rozpore s čl. 1 ods. 1 prvou vetou ústavy Slovenskej republiky. S odkazom aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 žiadna právna skutočnosť nezaložila spoločnosti E.. postavenie účastníka konania, a teda právo na podanie odvolania. Tým, že odvolací súd konal aj na základe odvolania spoločnosti E. bez toho, aby o jej účastníctve v konaní rozhodol v súlade s ustanovením § 92 ods. 1 a § 216 ods. 1 O. s. p. alebo § 93 ods. 3 O. s. p., na základe jeho námietky uvedenej vo vyjadrení navrhovateľa zo dňa 31. 10. 2013 / strana 5 vyjadrenia /, kde odvolateľ výslovne namietal a vyslovil nesúhlas s účastníctvom spoločnosti E. Odvolací súd o prípustnosti takéhoto vstupu spoločnosti E. nerozhodol, čím odvolací súd odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno f/ O. s. p. dovolateľ odvodzuje aj postupom odvolacieho súdu, keď rozhodol na základe odlišných dôvodov ako prvostupňový súd. Uviedol že sa mohol o takýchto dôvodoch dozvedieť prvý raz z druhostupňového rozhodnutia bez toho, aby mu bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k nim. Odvolací súd podľa dovolateľa použil nesprávny právny predpis, ktorý bližšie nešpecifikoval, ktorý v prvostupňovom rozhodnutí použitý nebol a teda porušil ustanovenie § 213 ods. 2 O. s. p. podľa ktorého ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní použité nebolo a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, čo odvolací súd neurobil.

Podľa dovolateľa prípustnosť dovolania zakladá aj nepreskúmateľnosť odvolacieho súdu a nezrozumiteľnosť dôvodov v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. tým, že na jednej strane odvolací súd konal ako s účastníkom konania to jest osobou oprávnenou na podanie odvolania, keďže tomuto odvolaniu vyhovel ale na druhej strane jej postavenie účastníka konania vo výroku tak aj v odôvodnení napadnutého uznesenia o trovách konania poprel. Dovolateľ označil napadnuté uznesenie za také, ktoré spočíva na nesprávnom posúdení a navrhol, aby ho dovolací súd, zmenil tak, že odvolanie spoločnosti E.. odmietol a rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave č. k. 32 Cb 64/2013-100 zo dňa 04. 04. 2013 potvrdil ako vecne správne a odporcovi uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť trovy odvolacieho konania, eventuálne aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Podaním doručeným súdu dňa 26. 07. 2013, navrhovateľ jeho dovolanie doplnil a zaoberal sa argumentáciou o nedostatku právomoci súdov a s poukazom aj na samotný návrh vo veci samej uviedol, že ide o vzťah medzi banku odporcom jej organizačnou zložkou so sídlom na území Slovenskej republiky a dlžníkom navrhovateľom, t. j. medzi slovenskými subjektmi, predmetom ktorého je určenie že záväzok odporcu na vyplatenie bankových záruk č. LGIO7109753 na sumu 14 250 221,60 USD znení jej dodatku č. B200498 na sumu 4 690 073,24 SD v znení dodatkov v prospech beneficienta zanikol pre bankovú záruku č. LGIO7109753 v znení jej dodatku dňa 24. 02. 2013 a pre bankovú záruku č. B200498 v znení jej dodatkov dňa 08. 01. 2013. Záver súdu o tom, že predbežné opatrenie bolo vydané keď vo veci samej prebiehalo rozhodcovské konanie medzi navrhovateľom a spoločnosťou E. podľa dovolateľa neobstojí a nemá žiadny právny podklad vo vykonanom dokazovaní je len osvojením ničím nepodložených a zavádzajúcich tvrdení odporcu, resp. tretej osoby spoločnosti E. Z návrhu navrhovateľa na strane 3/, je výslovné označenie konania vo veci samej, v ktorom sa bude navrhovateľ domáhať voči odporcovi určenia, že záväzok vyplatiť bankové záruky sa stal neplatný, a preto názor odvolacieho súdu, že predmetom tohto konania je vo veci rozhodcovské konanie vedené voči spoločnosti E. v inej právnej veci je podľa dovolateľa nesprávny.

Predmetom konania vo veci samej je výlučne vzťah medzi navrhovateľom a odporcom ako vzťah medzi banku a dlžníkom podľa § 322 Obchodného zákonníka v platnom znení, ktorý sa spravuje podľa ustanovení mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi sporu dňa 09. 10. 2007 podľa slovenského poriadku. V tomto konaní sa nerieši vzťah medzi navrhovateľom a spoločnosťou E. a nejde o totožný skutkový a právny základ. Právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý upravuje mandátna zmluva nie je krytý rozhodcovskou doložkou uzavretou medzi navrhovateľom a členom konzorcia a spoločnosťou E., v rámci zmluvy o dodávke elektrárne na kľúč. Zmluvu o dodávke elektrárne na kľúč nemožno považovať za hlavnú zmluvu, v ktorej je obsiahnutá rozhodcovská doložka záväzná pre vzťah navrhovateľ – odporca, resp. dlžník - banka. Navrhovateľ a odporca neuzatvorili ani rozhodcovskú zmluvu a ani hlavnú zmluvu, ktorej obsahom by bola rozhodcovská doložka. Dovolateľ právny názor odvolacieho súdu o tom, že predmetom mandátnej zmluvy je poskytnutie bankových záruk navrhovateľovi a ich administrovanie a nie plnenie z týchto záruk, ktoré je upravené v čl. 6 zmluvy o dodávke tepelnej elektrárne na kľúč označil za neodložený a taký, ktorý nevyplýva z vykonaného

dokazovania. Opätovne poukázal na znenie bodu 10.5 /mandátnej zmluvy, v ktorej dohodol s odporcom, že táto zmluva bude podliehať slovenským predpisom. Odporca, teda banka nebol účastníkom žiadneho zmluvného vzťahu medzi navrhovateľom a spoločnosťou E.. S názorom odvolacieho súdu ohľadne zániku bezprostredne hroziacej ujmy sa navrhovateľ taktiež nestotožnil, keďže na základe zmluvy o neuplatňovaní práv môže dôjsť výučné iba k zmene v osobe veriteľa regresného nároku odporcu, a teda hrozba nie je spôsobilá obsiahnuť rozhodcovskú doložku, nakoľko absentuje dohoda strán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky / §10a ods. 1 O. s. p. / prejednal dovolanie podľa ustanovenia § 242 O. s. p., ako podané v zákonnej lehote / § 240 O. s. p. /, spĺňajúce náležitosti dané ustanovením § 241 ods. 1 a 2 O. s. p. a skôr ako pristúpil k prejednaniu dovolania skúmal, či ide o dovolanie prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním napadol navrhovateľ uznesenie odvolacieho súdu. Z ustanovenia § 239 ods. 1, 2 O. s. p. je zrejmé, že dovolanie je prípustné proti uzneseniu ale stanovuje, že ustanovenia ods. 1, 2 neplatia, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení.

Z obsahu dovolania vyplýva, že navrhovateľ prípustnosť dovolania odvodzuje ustanovením § 237 písmeno b/, c/ a písmeno f/ O. s. p.

Z ustanovenia § 237 písmeno b/ O. s. p. je zrejmé, že dovolanie je prípustné, ak ten kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Z ustanovenia § 237 písmeno c/ O. s. p. je zrejmé, že dovolanie je prípustné ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený.

Z obsahu dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky § 10a ods. 1 O. s. p. zistil, že dovolateľ poukazuje na skutočnosť, že odvolanie spoločnosti E.. považuje za odvolanie podané neoprávnenou osobou, napriek čomu odvolací súd v odôvodnení napadnutého uzneseniu dovolaním uvádza, že odvolaniu odporcu a spoločnosti E.. je potrebné vyhovieť.

Prvou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či do volací dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písmeno b/ a c/ O. s. p. je dôvodný, teda či odvolací súd pochybil, keď v odôvodnení napadnutého uznesenia sa zaoberal odvolaním spoločnosti E., konštatoval, že ide o odvolanie dôvodné namiesto toho aby odvolanie spoločnosti E., ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávneným, odmietol.

Z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. O. s. p. doručeného dňa 28. 03. 2013 je zrejmé, že navrhovateľ označený ako S., a. s. návrh na predbežné opatrenie podal proti odporcovi C. S.A. Voči spoločnosti E.. navrhovateľ návrh na nariadenie predbežného opatrenia nepodal, čo vyplýva aj z uznesenia prvostupňového súdu, ktorý sa v odôvodnení uznesenia 32 Cb 64/2013-100 zo dňa 04. 04. 2013, skutočností ohľadne spoločnosti E. nezaoberal.

Z dokladu / založeného na čísle listu 112 / v spise je zrejmé, že spoločnosť E.. podaním doručeným súdi 11. 04. 2003 podala oznámenie dotknutej osoby o vstupe do konania a žiadosť o doručenie uznesenia Okresného súdu Bratislava I a následne podala odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I podaním doručeným súdu 19. 04. 2013, v ktorom uvádza, že odvolanie podáva podľa § 201 O. s. p. a že je účastníkom konania. Zo žiadneho dokladu nie je zrejmé, že navrhovateľ spoločnosť E.. ako účastníka konania na strane odporcu označil, a ani že by súd by o oznámení spoločnosti E.. ako osoby dotknutej rozhodoval. Z podania navrhovateľa / list v spise 117 / označenom ako doplnenie vo veci samej je taktiež zrejmé, že navrhovateľ ako odporcu označil iba spoločnosť C. ale nie aj spoločnosť E.. Napriek tomu, že z podania založeného na č. l. 356 navrhovateľom jednoznačne vyplýva, že odvolanie spoločnosti E.. považuje za podané neoprávnenou osobou, odvolací súd sa v napadnutom uznesení dovolaním zo dňa 29. 05. 2013, č. k. 8 Cob 16/2013 / list v spise 384 / s odvolaním spoločnosti E.. zaoberal a námietkou navrhovateľa ohľadne tejto veci, vôbec nevysporiadal. Práve naopak, zaoberal sa odvolaním spoločnosti E.. a na strane 5 napadnutého uznesenia dovolaním uvádza, že odvolaniu odporcu a spoločnosti E.. je potrebné vyhovieť. V poslednom odseku napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že náhradu trov odvolacieho konania spoločnosti E. nepriznáva, nakoľko v prejednávanej veci nemožno za účastníka konania považovať toho, kto nebol navrhovateľom v návrhu označený ako odporca. Napriek tomuto konštatovaniu odvolacieho súdu v napadnutom uznesení

dovoláním, odvolací soud však odvolanie spoločnosti E. neodmietol.

Najvyšší soud Slovenskej republiky / §10a ods. 1 O. s. p. / sa na základe uvedeného zistenia stotožňuje s tvrdením, že ide o dovolanie prípustné podľa § 237 písmeno b/, c/ O. s. p., že ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je zmätočné, nepreskúmateľné a vydané v rozpore so zákonom. Odvolací súd, i keď v záhlaví odvolacieho rozhodnutia neoznačil za účastníka konania spoločnosť E.. v odôvodnení sa odvolaním tejto spoločnosti zaoberal a označil odvolanie tejto spoločnosti za také, ktorému je potrebné vyhovieť. Odvolací súd v jeho odôvodnení ohľadne výroku o trovách konania správne konštatoval, že za účastníka konania nemožno považovať toho, kto nebol navrhovateľom v návrhu označený ako odporca. Tento fakt je nesporný a preto odvolací súd nemal konať o odvolaní spoločnosti E., z ktorého dôvodu do volací súd námietku vnesenú navrhovateľom v dovolaní označil za dôvodnú, zakladajúcu dôvodnú prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno b/, c/ O. s. p.

Druhou základnou otázkou pre posúdenie do vodnosti dovolania je, či ide o dovolanie prípustné s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p., či bola postupom odvolacieho súdu účastníkom konania odobratá možnosť konať pred súdom. Z uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že pri prejednaní odvolania odporcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým predbežné opatrenie nariadil dospel k záveru, že súdy Slovenskej republiky nemajú v danom prípade právomoc rozhodnúť o návrhu navrhovateľa o nariadení predbežného opatrenia. Z obsahu odôvodnenia uznesenia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia jednoznačne vyplýva, že s otázkou právomoci súdov Slovenskej republiky sa súd nezaoberal. Je pravdou, že odvolací súd bez toho, aby sa účastníci konania mohli k otázke právomoci súdov Slovenskej republiky mohli vyjadriť práve z tohto dôvodu, uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia zrušil a konanie zastavil. K tejto otázke sa mohol vyjadriť dovolateľ až v predmetnom dovolaní kde namieta, že právny záver odvolacieho súdu s poukazom na ustanovenie § 75 ods. 2 O. s. p., že vo veci samej rozhodcovské konanie vedené voči spoločnosti E. je nesprávny.

Z návrhu na vydanie predbežného opatrenia ako aj z návrhu vo veci samej jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ v spoločnosti označil za odporcu spoločnosť Credit Agricola Corporate and Investment, a teda ide o vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, ako vzťah medzi bankou a dlžníkom podľa § 322 ods. Obchodného zákonníka v platnom

znení, ktorý sa spravuje podľa ustanovení mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi sporu dňa 09. 10. 2013, podľa slovenského poriadku. Krajský súd Slovenskej republiky pri prejednaní odvolania sa nezaoberal tvrdením navrhovateľa, že predmetom konania vo veci samej je výlučne vzťah medzi navrhovateľom a odporcom ako vzťah medzi bankou a dlžníkom podľa ustanovenia § 322 ods. 2 Obchodného zákonníka v platnom znení, ktorý sa spravuje podľa ustanovení mandátnej zmluvy, uzavretej medzi účastníkmi sporu dňa 09. 10. 2007 podľa slovenského poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil na základe doposiaľ vykonaného dokazovania, že právny vzťah medzi účastníkmi upravený mandátnou zmluvou nie je pokrytý rozhodcovskou doložkou uzavretou medzi navrhovateľom ako členom konzorcia a spoločnosťou E. v rámci zmluvy o dodávke elektrárne na kľúč. Krajský súd v odôvodnení v uznesení, ktorým uznesenie o nariadenom predbežnom opatrení zrušil a konanie zastavil uviedol, že právne s poukazom na vyššie uvedené zdôrazniac nedostatok právomoc súdov Slovenských súdov konať vo veci samej sa nezaoberal posúdením ostatných odvolacích dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní dovolania navrhovateľa sa stotožnil v danom prípade s dovolateľom, keď odvolací súd z dôvodu nedostatku právomoci súdov Slovenskej republiky uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil, takýmto postupom súdu odňal účastníkovi konanie možnosť konať pred súdom, a teda ide o dovolanie prípustné s odkazom na ustanovenie § 237 písmeno f./ O. s. p.

Na základe takto zisteného a posúdeného skutkového a právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 243b ods. 2 dovolaním navrhovateľom napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. V tomto konaní bude opätovne posudzované právo na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Šafránková